

Misjonijutustused

**Euro-Aafrika
Divisjon**

**Aprill Mai Juuni
2010**

Originaali tiitel:
Adventist Mission
Euro-Africa Division
Jouth and Adult Magazine
Qarter 2 2010

Tõlkinud Ellen Suits
Keeleline korrektuur Ellen Suits

Adventistide Koguduste Eesti Liit, 2010

MISJONIJUTUSTUSED

II kvartal 2010

Euro-Aafrika Divisjon

Sel kvartalil on tähelepanu keskmes Euro-Aafrika Divisjon, kuhu kuuluvad Afganistan, Alpeeria, Andorra, Austria, Belgia, Bulgaaria, Tõehhi Vabariik, Prantsusmaa, Saksamaa, Gibraltar, Püha Tool, Iraan, Itaalia, Liibüa Araabia Rahvadpamahirija, Liechtenstein, Luxemburg, Malta, Monaco, Maroko, Portugal, Rumeenia, San Marino, Slovakkia, Hispaania, Õveits, Tuneesia, Türgi ja Lääne-Sahara. Selles piirkonnas elab üle 596 miljoni inimesi, kuid seitsmenda päeva adventiste on ainult 176 230 ehk üks adventist iga 3382 elaniku kohta.

Ülesanded

Kuigi Euro-Aafrika Divisjon laiub Euroopa südamest Põhja-Aafrika rannikule, on siin kaugelt keerulisemaid väljakutseid kui vahemaa. Kultuurid on väga

erinevad ning paljudes divisjoni riikides on suhteliselt vähe adventiste.

Belgia on kaasaegne ja suures osas ilmalik riik. Evangeeliumitöö on keeruline inimeste hulgas, kelle elu on mugav. Kuid kogudus kasvab immigrantide hulgas, kellest paljud on tulnud otsima tööd ja paremat elu. Pealinnas Brüsselis on mitu immigrantide kogudust, kus käivad jumalateenistused immigrantide emakeeles. Neil ei ole oma kirikuhooneid ja nad peavad üürima ruume suure tasu eest.

Bulgaaria kogudus jäi tugevaks kommunistlikul perioodil ja kasvab jätkuvalt, kuigi üsna aeglaselt. Kuid omavahel lähedalt seotud romide – mustlaste – kogukonnas on kogudus leidnud viljaka pinnase ja kasvab kiiresti. Ka neil on vaja lihtsaid palvelaid, et jagada oma usku pere ja sõpradega.

Madeira saarel, mis on Portugali osa, on umbes 300 aktiivset adventisti, kes käivad koos ühes pealinna kirikus ja mõnedes gruppides üle kogu saare. Koguduse suurusest hoolimata avaldab see väikese saare elanikele mõju algkooliga. Suurem osa lasteaed-algkooli õpilastest on pärit mitteadventperedest.

Kuid kool peab oma hooneid uuendama, et vastata riiklikele nõuetele nii paljude õpilaste õpetamiseks. Koolis saab õppida palju rohkem lapsi ja tegevused

saavad kaasata rohkem kogukonda, kui kooli suuremaks ja kaasaegsemaks ehitada.

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektid on

- * kirik kahe mitmerahvuselise grupi jaoks Brüsselis Belgias

- * kirik romide koguduse jaoks Bulgaarias

- * misjonikooli laiendamine ja kaasajastamine Portugali saarel Madeiral.

3. aprill 2010
Bulgaaria

Ühe perekonna lugu

Nikola ja Emilia Valchanov

[Paluge see minavormis lugu ühel vanemal paaril ja teismelisel neiul ette kanda.]

Nikola [mees]: mina ja mu pere oleme romid ehk mustlased. Me kasvasime üles mittekristlikes kodudes. Aga kui mu õde jäi haigeks, läks ema kristlikku kirikusse ja sealsed inimesed palvetasid mu õe pärast. Õde paranes ja emast sai usklik.

Mu isa ei lubanud koju kristlasi, nii oli ema sunnitud laudas elama. Hoolimata raskest elust jäi ema usk tugevaks.

Emilia: ämma usk avaldas mulle sügavat muljet ja kui ta kutsus mind jumalateenistusele, läksin hea meelega. Minu mees Nikola oli kõva joodik. Ma palusin, et ta lõpetaks joomise, sest meil oli viis väikest last ja ma ei tahtnud neid üksinda kasvatada.

Palvetasime ämmaga mu mehe pärast. Kui kirikusse tuli külaliskõneleja, kutsusin Nikolat endaga kaasa kuulama. Ma olin liigutatud, kui ta oli nõus tulema. Ta jätkas minuga koos kirikust käimist ja lõpuks ühines kogudusega. Kui õnnelik ma olin!

Nikola: möödusid aastad ja minust sai 14 koguduse ordineerimata pastor. Ühe pastorite kursuse ajal kuulsin õpetajat lausuvat: „Me ei pea teile täit tõtt rääkima.“ Ma mõtlesin: „*Kui see kogudus ei õpeta tõe, kes siis õpetab?*“

See vaevas mind ja me hakkasime teist kirikut otsima. Me ei suutnud leida oma vajadusi rahuldavat kirikut, seepärast hakkasime jumalateenistusi pidama kodus. Peagi käis pühapäeviti meie juures 15 inimest.

Emilia: meie noorim poeg õppis Piiblit kirjaliku piiblikursuse kaudu. „See on hea,“ ütles ta. „Te peaksite ka proovima.“ Panime end kirjalikule piiblikursusele kirja ja soovitasime teistel meie uurimisgrupi liikmetel sama teha. Kasutasime oma igapäevastel jumalateenistustel ja piiblitundides piiblikursuse materjale.

Nikola: me teadsime, et olime leidnud tõe. Palusime piiblikursuse keskusel saata meile pastor külla. Piiblitööline Todor tuli ja aitas meil Piibli õppetükke mõista. Ta käis mitme kuu jooksul igal pühapäeval.

Kutsusime oma grupi juurde veelgi sõpru. Kui saime teada, et Todor oli seitsmenda päeva adventist, küsisime, kas meiegi võiksime pidada hingamispäeva. Todor oli rõõmsa naeratusega nõus.

Emilia: peagi jäi meie maja liiga väikseks, et mahutada kõiki soovijaid. Me pidime leidma jumalateenistusteks suuremad ruumid. Kuigi keegi meist polnud saanud adventistiks, ostsid adventusklikud hoone, kus saime koos käia. Siis küsis Nikola: „See on adventkirik. Miks ei võiks me saada adventkogudusse ristitud?“ Todor oli nõus ja varsti ristis pastor 12 inimest adventkogudusse. Järgneva mitme kuu jooksul ristiti veelgi usklike. Praegu on meie kogudusel 25 liiget ja ristimisklassis käib umbes 30 inimest. Peaaegu kõik meie lapsed on meie uude usku tulnud.

Emilia juunior: ma olen Nikola ja Emilia lapselaps. Ma kuulsin adventkogudusest, kui küllastasin mõne aasta eest oma vanavanemaid. Paar kuud tagasi kolisid mu vanemad vanavanematele lähemale ja nüüd käin nendega koos kirikus.

Hiljuti kutsus pastor meid üles palvetama terve nädala jooksul inimese pärast, kellest hoolime. Seejärel pidime nädala lõppedes sellele inimesele raamatu kin-kima. Valisin palveobjektiks oma isa ja andsin talle raamatu. Järgmisel nädalal palvetasin ema pärast. Siis kutsusin neid kirikusse. Ma olin nii õnnelik, kui nad olid nõus tulema!

Mu isa on suur, karm mees, kuid nad näevad emaga vaeva, et hoolitseda mu väiksema venna eest, kes on haige. Kui mu isa kuulab laulu sellest, kuidas Jumal võib probleemid lahendada ja kuidas Ta soovib meie koormaid kanda, siis mu vanemad nutsid. Ma mõistsin, kui väga vajavad nad lootust, mida Jeesus saab anda.

Jeesus annab mu vanematele jõudu kanda koormaid ja lootust paremale tulevikule. Ma palvetan, et Jumal puudutakse nende elusid, nii et nad annaksid end Jeesusele.

Emilia: teie misjoniannetused aitasid rajada meie väikese romide kiriku. Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused aitavad muretseda kodukiriku teisele Loode-Bulgaaria kogudusele. Romid on väga lähedaste suhetega inimrühm. Kui üks romi leiab midagi head, nagu meie usk, siis räägib ta sellest kõigile. Uus kogudus Loode-Bulgaarias kasvab kiiresti, kui neil on

oma koht, kus jumalateenistusi pidada. Aitäh ohvriannetuste eest, mis aitavad veel romisid Päästja juurde tuua.

Lühidalt

* Bulgaaria asub Kagu-Euroopas Musta mere ääres.

* Adventkogudus kasvab Bulgaarias kiiremini kui üheski teises Euroopa riigis. Kõige kiiremini kasvavad grupid on romide (mustlaste) hulgas. Nende perekesk- ses kultuuris on inimesed omavahel tihedalt seotud ja kui keegi võtab adventkuulutuse vastu, siis teised järg- nevad. Kogudusegrupe moodustatakse linnades ja külades üle kogu Bulgaaria. Ühes linnas on kolm suurt romide kogudust, nii et iga 10 linnas elava romi kohta on üks seitsmenda päeva adventist.

* Bulgaaria kohta on lisateavet adventmisjoni DVD-l.

10. aprill 2010
Bulgaaria

Jumal saatis ingli

Strahil Angelov

[Paluge see minavormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ma olen romi, mustlane. Meie kogukonnal on väga lähedased suhted ning pered on eriti lähedased. Kui mu noor väimees hiljuti suri, oleksin ka mina peaaegu surnud. Ta oli kõigest 30-aastane ja ma armastasin teda nagu oma poega. Õdokk tema surma tõttu tekitas mul tervisrikked. Ka mu tütar kannatab üksinduse ja luu-painajate käes. Ta püüab üksinda oma kolme last üles kasvatada.

Siis kutsus keegi mu tütart adventkirikusse ja ta läks. Inimesed võtsid ta omaks ja pastor palvetas tema pä-

rast. Seal leidis ta rahu. Ta rääkis mulle ja mu naisele oma kogemusest kirikus ning kutsus meid endaga kaasa.

Järgmisel nädalal läksin koos tütreaga kirikusse, kus kohtusin pastor George'iga. George rääkis, et Jeesus aitab meil toime tulla kriisidega, mis meie teele kerkiavad. Mulle avaldas sügavat muljet pastori ja koguduseliikmete pühendumine ning see, kuidas nad aitavad mu tütre Jumalat leida, nii et otsustasin ka ise Jumalale võimaluse anda. Ma jätkasin kirikus käimist ja palusin, et Jumal võtaks mult soovi suitsetada ja alkoholi juua. Jumal täitis mu palve.

Kaks nädalat pärast esimest kirikuskäiku pidin oma hobuse ja vankri naaberkülla viima. Me pidime jõe ületama, kuid mu hobune libastus jõekaldalt ja sattus vette, tõmmates vankri endaga kaasa. Olin veidi ehmunud, kuid arvasin, et jõgi pole liiga sügav. Lasin hobusel edasi minna.

Kui hobune läbi vee sammus, jäi ta mudasse kinni ega suutnud vankrit edasi tõmmata. Ta suutis vaevu oma pead vee peal hoida ja ma kartsin, et ta upub. Kui hobune püüdis välja rabeleda, vajus vanker järjest sügavamale mudasse.

Ma hüppasin vankrilt maha ja püüdsin hobust mudast välja tõmmata, aga ta oli nii kinni, et ma ei saanud

teda liigutada. Päästsin hobuse vankri eest lahti ja tõmbasin ohjadest, kuid hobune ei suutnud mudast välja tulla.

„Jumal, palun päästa mu hobune!“ hüüdsin ma. Järsku tõmbas hobune end lahti ja suundus kalda poole. Kuid vanker jäi mudasse, nii et ainult rataste ülemine serv veest välja paistis. Inimlikust seisukohast oli võimatu vankrit kätte saada. Ma palvetasin taas: „Issand, mul on vaja seda vankrit, et oma peret elatada. Palun aita see mul mudast kätte saada!“ Ma vilistasin, et hobune tiriks ohje. Hobune tõmbas mind ja mina sikutasin vankrit. Vanker veeres mudast välja, nagu oleks jõe põhjas olnud sile sillutatud tee. Ma teadsin, et ainult Jumal oli suuteline meid mudasest jõest päästma!

Hingamispäeval tunnistasin oma kogemusest kirikus. Hiljem ütles pastor George mulle, et soovib aidata mul ristimiseks valmistuda. „Teeme ära, ma olen selleks valmis,“ ütlesin mina. Mind ristiti ning mu naine ja tütar kavatsevad ka peagi ristimisele tulla.

Ma ei ole piibliteadlane. Kuid Jumal näitab mulle, et Ta on andnud mulle talendid, mida Tema auks kasutada.

Mõne nädala eest läksin haiglasse analüüse tegema. Võtsin kaasa Piibli ja hingamispäevakooli õppetüki, et

ootamise ajal lugeda. Paar naist nägid mind lugemas ja soovisid minuga Jumalast rääkida. Nad ütlesid, et nende pastor kolis ära ning kogudus on lagunemas. Nad palusin mul tulla kogudusega Piiblist rääkima. Ma olin nõus.

Me vestlesime haiglas üsna kaua. Siis ütles üks naistest: „Jumal saatis su siia.“ Nende külas ei ole adventkirikut, seepärast kutsusin naised oma kirikusse. Nad võtsid kutse rõõmsalt vastu. Kui mu jõud taastub, siis külastan neid nende kodukülas ja panen nad kirjaliku piiblikursuse nimekirja. Võib-olla kunagi on ka selles külas adventkogudus.

Jumal juhtis mind enda juurde, kui mu elus oli raske aeg. Nüüd soovin Teda teistele tutvustada.

Minu rahvas, romid, jagab üksteisega häid asju, mida leiab. Ühes Bulgaaria linnas on üle 1000 romidest seitsmenda päeva adventisti. See teeb ühe adventisti iga 10 romi kohta. Uute koguduste rajamine tähendab, et rohkem romisid leiab Jeesuse.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab rajada romide kiriku usklikele Loode-Bulgaarias. Aitäh, et aitate kuulutada Sõna minu rahva, romide hulgas.

Misjoniteated

* Bulgaarias kasvab adventkogudus romide hulgas. Üks uus kogudusegrupp on Montana linnas, kus elab umbes 1800 romit. Adventkogudusel on ligi 30 liiget, kuid igal nädalal käib vähemalt 60 inimest jumalateenistustel vanas kohvikus, sest neil ei ole kogunemiseks kirikut.

* Osa selle kvartali kolmeteistkümnenääd hingamispäeva annetustest aitab ehitada kiriku Montana linna romide jaoks.

* Selle koguduse kohta on lisateavet adventmisjoni DVD-l

17. aprill 2010
Bulgaaria

Uus võimalus

Metody Eftimov

*[Paluge see minavormis lugu ühel vanemal mees-
terahval ette kanda.]*

Avasin silmad ja hakkasin tasapisi mõistma, et laman põrandal. „*Mis juhtus?*“ mõtlesin ma. „*Kuidas ma siia sain?*“ Mu pea valutab ja ma olin segaduses. Mõistsin, et küllap kaotasin teadvuse. Tõusin aegamööda istukile ja sirutasin telefoni järele. Mul oli abi vaja.

Ma olen Metody, vana mees, kes elab Bulgaarias. Mu naine suri mitu aastat tagasi ja mu täiskasvanud lapsed elavad kaugemates linnades. Ka suurem osa sõpradest on läinud ning mu elu muutub järjest üksil-

dasemaks. Vahel mõtlen, kas elul ongi enam mõtet, kas ma olen üldse midagi saavutanud. Kui ma tol päeval põrandal ärkasin, arvasin, et mu lõpp on käes.

Arst ei leidnud, et mul oleks midagi viga ning soovitas võtta puhkuse ja lõõgastuda. Järgisin arsti nõuannet ning läks kuurorti. Kuid peagi pärast kohalejõudmist tundsin, kuidas mu käsi ja jalg muutusid jäigaks. Miski oli valesti, aga enne kui jõudsin midagi ette võtta, kaotasin taas teadvuse.

Ärkasin haiglas, pooleldi halvatu ja abituna. Ajuskaneeering näitas, et mul oli hematoom, verevalum ajus. Arstid ütlesid, et mul on jäänud veel mõned tunnid elada. Kuid üks arst soovis opereerida. See oli mu ainus lootus.

Pärast operatsiooni ärgates püüdsin meenutada, kus ma olen. Ah jaa, haiglas. Mulle meenus, et ma ei saanud oma käsi ja jalgu liigutada. Püüdsin kätt tõsta ja see liikus. Liigutasin varbaid ja nägin mind katvat lina liikumas. Ma olin elus!

Kolm nädalat pärast seda, kui oleksin pidanud surema, kõndisin iseseisvalt haiglast välja. Ma tundsin end paremini kui mitmete kuude jooksul. Mulle oli antud uus võimalus.

Mu tütar muretses minu pärast, sest elasin üksinda ja tema kodust kaugel. Ta palus meie perekonnasõbral

Violetal minu järele valvata. Aga enne, kui sain oma tütre korraldusest teada, kohtasin tänaval Violetat ja kutsusin ta külla. Me vestlesime palju ja ma palusin tal veel tulla. Vahel tõi ta mulle süüa või joogivett ning sageli rääkis ta oma parimast Sõbrast Jeesusest. Kui ta kutsus mind endaga kirikusse kaasa, olin ma nõus.

Kui ma olin noorem, olin käinud traditsioonilises kirikus, kuid mulle ei pakkunud need teenistused eriti midagi, sest ma ei mõistnud vana keelt, milles preestrid rääkisid. Mind huvitas, missugune on Violeta kirik. Minu üllatuseks oli grupp väike, kuid lahke ja sõbralik, rohkem nagu perekonna koosviibimine. Me uurisime koos Piiblit ning ma imasin endasse teadmisi nagu käsn. Ootasin iga nädal aega, mil sain Violetaga kirikusse minna.

Selles väikeses kirikus said vastuse küsimused, mida olin sageli endale elu mõtte kohta esitanud. Ma mõistsin, et isegi vanas eas on Jumalal minu jaoks midagi olulist plaanis. Ta soovis mu elu muuta ja mind enda sarnaseks vormida. Siis saab Ta kasutada mind ka teiste elude muutmiseks.

Ma tegin piiblikursust ning lugesin läbi kõik „Ajastute konflikti“ seeria raamatud „Patriarhidest ja prohvetitest“ „Suure võitluseni“. Kui ma uurisin ja õppisin, muutus mu mõistus teravamaks, kui see oli aastaid ol-

nud. Ma sain uusi sõpru ja suhtlesin inimestega.

Mu pere näeb muutusi, mida Jumal minu elus kor-
da saadab. Ma olen õnnelikum ja tervem kui paljude
aastate jooksul. Mul on uued sõbrad, nii kirikus kui ka
kodu ümbruses. Tütar küsis, mis mu elus toimub, ja
ma jutustasin talle, et leidsin Jeesuse. Andsin talle ja ta
tütrelle lugemiseks „Ajastute igatsuse“. Milline rõõm on
jagada perega oma teadmisi Jumalast!

Varsti on mu ristimine ja ma kutsusin ka oma pere-
konna selle olulise sammu tunnistajateks. Ma tahan, et
nad näeksid, et olen leidnud midagi, mille nimel tasub
elada. Ma loodan, et nad ei oota Jeesuse leidmisega nii
kaua kui mina.

Jumal andis mulle uue võimaluse. Ma tahan järele-
jäänud aega kasutada selleks, et rääkida teistele, milline
rõõm on omada Jeesust oma elus. Ma jagan raamatuid
ja muud kirjandust inimestele, keda kohtan, ning
palvetan, et nad pöörduksid katsumustes Jeesuse poo-
le.

Ma tean, et kirjandus, mida jagan, maksab raha, ja
ma olen tänulik, et teie misjoniannetused aitavad neid
materjale osta. Nii saame tutvustada teistele Jeesust.
Aitäh, et annate täna misjoniannetusi. Keegi võib saada
taevasse just seetõttu, et teie annetate sel nädalal.

Lühidalt

* Bulgaaria asub Kagu-Euroopas ja piirneb Musta merega. Pealinn on Sofia ja riigikeel bulgaaria keel.

* Suurema osa XX sajandist oli Bulgaarias võimul kommunism. Sel ajal ei tohtinud inimesed vabalt jumalateenistustel käia ega isegi oma usust teistele rääkida. Pärast kommunismi kokkuvarisemist hakkas Bulgaarias domineeriv kirik oma mõju avaldama, nii et protestantlikel kristlastel nagu adventistid on raske avalikul usust tunnistada või evangeelseid koosolekuid pidada.

24. aprill 2010
Bulgaaria

Unes nähtud kirik

Valentina Manova

[Paluge see minavormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Ma võpatasin ärkvele ja tõusin istuma. Unenägu oli olnud nii reaalne, et teadsin, et see on Jumalalt. Kuid mida see tähendas? Jeesus oli mulle näidanud palvelat ja öelnud: „See on minu kirik.“ Lihtsat palvelat vaadeldes langes mu pilk poodiumile. Ilus kantsel oli käsitsi puust nikerdatud. Toolid poodiumil olid kujundatud inglite sarnaseks ja kantslist paremal pool seisis puust künnlajalg. Need olid käsitöölise armastuse and Jumalale.

Siis osutas Jeesus poodiumi lähedal seisvale toolidereale. „Siin on sinu koht,“ ütles Ta. Ma jõllitasin toole, imestades, et Jumal oli valinud *minule* koha oma hoones!

Aga kus see kirik on? Mul polnud aimugi, kuid otsustasin selle üles leida.

Aastaid olin käinud suures kirikus oma kodulinnas Bulgaarias. Mulle meeldis Jumala kiituseks kooris laulda, kuid mul oli tunne, et midagi on puudu. Ma ei mõistnud kiriku rituaale ja mõnikord oli kirikusse tulnud preestritel alkoholihaigis juures. Viimaks lõpetasin kirikus käimise, kuid tundsin oma elus vaimulikku tühjust.

Naaber kutsus mind oma kirikusse ja ma läksin. Seal ei olnud koori, kuid inimestele meeldis laulda, nii et jätkasin selles kirikus käimist. Kuid ma tundsin end ebamugavalt jumalateenistuse ajal toimuva lärmi ja segaduse tõttu. Ma mõtlesin, kas Jumalal ei ole minu jaoks teist kirikut, kus teenitakse Teda lihtsuses ja pühalikkuses. Ma hakkasin palvetama Jumala juhtimise pärast. Siis nägingi selle unenäo.

Ma teadsin, et Jumal oli minuga selle unenäo kaudu rääkinud ja ma olin valmis kuuletuma. Aga kuidas ma leian kiriku, mida Ta oli mulle näidanud?

Järgmisel päeval nägin väljas naabrimeest. Mulle

meenus, et ta käis ka kusagil kirikus. Astusin naabri juurde ja küsisin: „Kas sa võtaksid mind oma kirikusse kaasa?“ Ta oli väga üllatunud, seepärast jutustasin talle oma unenäost. Ta naeratas ja ütles, et tema kogudus käib koos laupäeva hommikul ning et ta võtab mind hea meelega kaasa.

Kui me astusime sel laupäeva hommikul mu naabri kiriku aeda, naeratasid mulle mitmed koguduseliikmed ja tervitasid südamlikult. Mul oli hea meel, kuid ma tahtsin väga näha kirikut seestpoolt. Ma astusin fua-jeesse ja mu süda tagus ootusärevuses. Kas see on kirik, mida Jumal mulle unenäos näitas?

Seejärel vaatasin kirikusaali sisse. Seal oli kantsel, poodiumitoolid, küünlajalg – kõik täpselt nii nagu minu unenäos! „Tänu Jumalale!“ ütlesin valju häälega. „Tänu Jumalale! See on õige kirik! See on Jumala kirik!“

Ma mõistsin, et mõned usklikud palvetasid, seepärast jäin wait. Vaatasin kantslist paremale ja nägid toole reas. Jumal oli öelnud, et ma peaksin seal istuma.

Sel päeval Jumala kirikus jumalateenistusel istudes meenus, et olin kord aastaid varem murdnud pead neljanda käsu üle ja mõelnud, kuidas peaks hingamispäeva pidama. Tol ajal oli see minu jaoks väga segane. Kuid äkitselt selles väikeses kirikus sain ma kõigest aru.

Hakkasin iga nädal selles kirikus käima ja peagi kutsusin ka oma parima sõbranna kaasa. Koos alustasime pastoriga piibliuurimist ja mõne aja pärast tulime koos ristimisele.

Kui hakkasin laupäeviti kirikus käima arvas mu mees, et olen segi läinud. Aga kui tal tekkisid probleemid selja ja puusadega ning ta ei saanud kõndida, tulid koguduseliikmed külla ja julgustasid teda. Nad palvetasid tema eest ja üks liige tõi talle isetehtud seadeldise, mille abil kõndida. Tasapisi muutus mu mees koguduseliikmete suhtes leebemaks. Ta on isegi paar korda kirikus käinud. Ta ei käi praegu minuga koos kirikus, kuid saadab koguduseliikmetele tervitusi. Ma palvetan, et mu mees annaks oma elu Jumalale ja ühineks minuga Jumala koguduses. Ma oleksin väga õnnelik, kui saaksin tema kõrval istuda kirikus, mida Jumal mulle unenäos näitas.

Jumal kutsub inimesi enda juurde väga mitmel viisil. Minu puhul kasutas ta unenägu. Teisi kutsub ta evangeelsete koosolekute või kirjanduse või sõprade kaudu. Teie misjoniannetused võimaldavad paljudel kuulda evangeeliumikuulutust ja vastata Jumala kutsele. Aitäh annetuste eest, mille abil saavad minutaolised inimesed Jumala leida.

Misjoniteated

* Bulgaarias, kus elanike arv on kõigest 7,6 miljonit, on praegu hoolimata aastatepikkusest kommunismi survest religioonile 7600 seitsmenda päeva adventisti. See teeb ühe adventisti iga 1000 elaniku kohta.

* Töö edeneb hästi Bulgaaria romide ehk mustlaste hulgas. Romide tihedad suhted üksteisega muudavad isikliku evangeeliumitöö lihtsaks. Üle kogu Bulgaaria on palju uusi romide adventkogudusi. Üks neist kogudustest saab osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest.

* Bulgaaria adventkoguduse kohta on rohkem infot adventmisjoni DVD-l, mille saab ingliskeelsena alla laadida aadressil <http://missiondvd.org>. Eestikeelsete subtiitritega klippe DVD-lt saab vaadata või alla laadida aadressil <http://www.advent.ee/>.

1. mai 2010
Belgia

Rännak Jumala juurde

Geraldo ja Marlen Ruiz

Geraldo ja tema naine Marlen astusid arstikabinetist välja ja hakkasid just kodu poole minema, kui sireeni huilates kihutas mööda mitu tuletõrjeautot. Kui nad kodutänavale lähenesid, leidsid nad, et tuletõrjeautod on tee peal ees. Tundus, et nende kõrvalkorteris on midagi juhtunud. Nad ei mõistnud seda, kuid Geraldo arstivisiit oli päästnud nende elu.

Geraldol ja tema perel oli Lõuna-Ameerikas kingsepaäri. Äri läks hästi ja Geraldo palkas endaga koos töötama kaks meest, Adriano ja Carlose. Need kaks meest olid töös hoolikad ja täpsed ning Geraldo pak-

kus, et maksab neile laupäeval töötamise eest rohkem. Kuid mehed keeldusid, selgitades, et nad on seitsmenda päeva adventistid ja peavad Jumala hingamispäeva.

Kolm meest said headeks sõpradeks ning viimaks kutsusid Adriano ja Carlos Geraldot koos veel ühe sõbraga Piiblit uurima. Geraldo ei tahtnud Piiblit uurida, kuid ei soovinud ka sõprade tundeid haavata, seepärast ta nõustus.

Saabusid rahaliselt rasked ajad ja ka Geraldo kingsepaäri oli raskustes. Ta rääkis oma murest Adrianole ja Carlosele. Üks teine adventistist sõber soovitas Geraldol kolida Euroopasse, kus võimalused on paremad. See tundus olevat hea mõte. Niisiis sõitis Geraldo Belgiasse tööd ja elukohta otsima ning tema naine ja poeg jäid Lõuna-Ameerikasse.

Geraldo peatus Migueli juures, kes oli ka adventist. Miguel aitas Geraldol tööd saada samas kohas, kus ta isegi töötas. „Ütle ülemusele, et sa ei tööta hingamispäeval,“ soovitas Miguel. „Kui sa ei küsi hingamispäeva vabaks, siis ootab ta, et töötaksid seitse päeva nädalas.“

Geraldo sai töökoha ja vabad hingamispäevad. Kuna tal polnud hingamispäeval midagi teha, käis ta koos Migueliga kirikus. Taas oli ta nõus Piiblit uurima, seekord pastoriga.

Geraldo leidis väikese korteri ning Marlen ja nende poeg tulid ka Belgiasse. Pere käis Migueliga koos kirikus ja Marlen hakkas koos Geraldoga Piiblit uurima. Nende elu hakkas saama mugavatesse rööbastesse.

Ühel päeva tundis Geraldo end halvasti. Ta jäi töölt koju. Marlen soovitas tal arsti juurde minna. Geraldo oli nõus; kuid mingil seletamatul põhjusel tahtis ta, et Marlen kaasa tuleks. Nad kõndisid üsna lähedal asuvasse arstikabinetti. Pärast arsti juures käimist asusid nad koduteele.

Nad kuulsid tuletõrjeautode sireene ja nägid autosid naabertänavat pidi kihutamas. Kui nad kodule lähemale jõudsid, oli tänav tuletõrje- ja politseiautosid täis. „Te ei tohi siit kaudu minna,“ ütles politseinik.

„Aga me elame siin,“ ütles Geraldo. Politsei ei lubanud neid ikkagi läbi.

Marlen nägi eemal pealtvaatajate hulgas seismas naabrimeest. Ta astus ligi ja küsis, mis oli juhtunud. Naaber oli silmanähtavalt rõõmus neid nähes ja seletas, et nende kõrvalmajas oli toimunud plahvatus, tõenäoliselt gaasilekke tõttu. Naaber oli surma saanud.

Rabatult läks Marlen Geraldo juurde tagasi ja rääkis, mis oli juhtunud. Nad ei saanud oma koju minna, seepärast kutsus üks sõber neid enda juurde. Paar võttis kutse tänulikult vastu.

Kolme päeva pärast lubati neil minna oma korterisse, et korjata kokku allesjäänud asjad. Peaaegu kõik oli hävinenud. Kui nad vaatasid ümbritsevat kaost, teadsid nad, et Jumal oli nende elu säästnud. Kui nad oleksid kodus olnud, oleksid nad saanud surma või raskelt vigastada.

Geraldo ja Marlen mõistsid, et Jumal oli neid päästnud. Nad võtsid Jeesuse oma Päästjaks ja andsid ristimises elu Kristusele. Nad ühinesid pealinnas Brüsselis asuva hispaania keelt kõneleva kogudusega.

Nende kogudus on üks mitmest uuest usklike gruppist, mis koosneb peamiselt immigrantidest. Need grupid peavad jagama teiste usklikega rahvarohkeid saale või maksuma suuri summasid ruumide üürimise eest mõneks tunniks nädalas. Neil on vaja oma hooneid, et nad saaksid kasvada ja teha evangeeliumitööd teiste hulgas oma uuel kodumaal.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab rajada jumalateenistuste hooned kahele Brüsseli kogudusele. Geraldo ja Marlen tänavad Jumalat, et Ta juhtis neid uuele kodumaale ja uude usku Kristuses. Nüüd palvetavad nad, et Jumal annaks vahendeid usust tunnistamiseks Belgias.

Lühidalt

* Belgia on üks Euroopa väiksemaid riike. See on kaasaegne tööstusriik ja üks kõige linnastunumaid riike maailmas – 97 protsenti inimestest elab suuremates ja väiksemates linnades. Pealinn on Brüssel.

* Belgia on surutud Prantsusmaa, Saksamaa ja Hollandi vahele ning on saanud neilt nii kultuuri- kui ka keeltealaseid mõjutusi. Belgias on kolm riigikeelt: taani (flaami), prantsuse ja saksa keel.

* Video Belgia kohta on adventmisjoni DVD-l.

8. mai 2010
Belgia

Lilled sigarettide eest

Erika Charry ja Paula Diaz

Belgia adventkogudus kasvab kiirest immigrantide hulgas. Üks põhjus on, et nende koguduste noored jagavad oma usku aktiivselt teistega.

Brüsseli hispaaniakeelse koguduse rajajad lähivad hea meelega välja, et kogukonnale usust tunnistada.

Hiljuti läksid noored hingamispäeval kesklinna, süles lilled ja brodüürid suitsetamise ohtudest. Neil oli missioon: julgustada inimesi suitsetamisest loobuma. Grupis olid ka 13-aastased Erika ja Paula.

„Me soovisime inimesi teavitada, et suitsetamine on kahjulik,“ ütleb Paula. „Me andsime inimestele voldiku, kus oli kirjas, et Jumal armastab neid. Selles oli ka lühike tekst tervisest ja suitsetamisest.

„Alguses olin ma veidi närvis,“ tunnistab Erika. „Ma ei tahtnud öelda midagi ebaviisakat, kuid soovisime viia inimesteni sõnumi, et iga minut, mil nad suitsetavad, lühendab nende elu minuti võrra. Suurem osa inimesi, kellega vestlesime, olid tõesti üsna viisakad, kuid meil oli tõsi taga. Me tahtsime, et nad mõtleksid pisut, enne kui süütavad uue sigareti.“

Noored käisid lillede ja sõnumiga mitut kõrvaltänavat pidi. „Me vestlesime ühe mehega, kes istus baari ees,“ ütleb Erika. „Me palusime tal sigareti lille vastu vahetada. Mees arvas, et soovime suitsetada ja pakkus lille eest süütamata sigaretti! Aga kui selgitasime, et soovisime seda sigareti, mille ta oli juba süüdanud, andis ta selle.“

„Teine mees kuulas, mida ütlesime, ja andis meile terve paki sigarette!“ lisab Paula. „Ta oli väga rõõmus, et keegi hoolib temast nii palju, et palub tal oma keha eest hoolitseda. Me ei tahtnud tema sigarette, seepärast murdis ta need pooleks ja viskas prügikasti.“

Politseinik nägi noori kirjandust jagamas ja ütles, et neil pole luba tänaval kirjandust levitada. Ta võttis lilled ja brodüürid ning käskis juhil tulla politseijaoskonda asju tagasi saama. Noortejuhile anti lilled tagasi, kuid brodüüre mitte. Kui noortejuht tuli grupi juurde lilledega tagasi, võttis iga noor mõned lilled. Nad jätkasid

lillede vahetamist sigarettide vastu. Neil on kehv tunne, et ei saanud inimestele kirjandust anda, kuid nad palvetasid, et Jumal aitaks neid, kes tõesti soovivad suitsetamist lõpetada.

„Me olime seda misjonitööd alustades veidi närvis,“ ütleb Paula. „Me ei teadnud, kuidas inimesed reageerivad. Aga kui lõpetasime, olime vaimustuses, kui hästi meil oli läinud. Me tahame seda veel teha.“

„Meil on ka teisi misjonitegevusi,“ ütleb Paula. „Me külastame hooldekodusid ja viime vanakestele rõõmutamiseks väikesi kingitusi. Oleme käinud vaestes linnaosades ja tegelenud sealsete lastega. Mulle meeldib väga osaleda rajaleidjate misjonitöös ja rääkida inimestele, et Jumal armastab neid.

„Pole lihtne leida Belgias inimesi, kes on Jumalast huvitatud,“ ütleb Erika. „Paljudel on elu nii kerge, nii et nad arvavad, et ei vaja Jumalat.“

Jõulude ajal valmistasid noored kodututele kuuma kakaod ja sooja toitu. Mõned noored kartsid serveerimise ajal kodututega vestelda, kuid nad mõistsid kiiresti, et need polnudki väga teistsugused inimesed. „Neil inimestel pole midagi ja nad on nii tänulikud kõige eest, mida saame teha,“ ütleb Paula. „See paneb mind mõistma, et kuigi me püüame rajada oma elu uuel kodumaal, saame aidata neid inimesi meie ümber, kel on raske.

Jeesus teeks samamoodi.“

Hispaaniakeelne kogudus Brüsselis koosneb immigrantidest. Nad püüavad oma peresid ülal pidada ja neil pole oma kirikut. Jumalateenistuste ruumide rent on kallis ja kogudus ei suuda kirikuhoonet osta.

Kuid me saame aidata. Kohalik liit on ostnud hoonet, mis mahutab kaks kogudust. Osa selle kvartali kolmeteistkümnest hingamispäeva annetustest aitab remontida ja uuendada seda hoonet, et hispaania- ja rumeeniakeelsed kogudused – kõige kiiremini kasvavad kogudused Brüsselis – saaksid omale kiriku. Paula, Erika ja teised koguduseliikmed saavad endale koha, kuhu kutsuda sõpru, et nad kuuleksid Jumala armastusest nende vastu.

Lühidalt

* Umbes 10 protsenti Belgia elanikkonnast on sündinud väljaspool riiki. Paljud on tulnud paremat elu otsima. Pealinnas Brüsselis elavatest inimestest on 29 protsenti immigrandid.

* Brüsseli adventkogudusel on palju võõrkeelseid gruppe, mis kasvavad kõik kiiresti. Osa selle kvartali kolmeteistkümnest hingamispäeva annetustest aitab muretseda kodukiriku vähemalt kahele neist: hispaaniakeelsele kogudusele, kus on üle 100 liikme, ja ru-

meeniakeelsele kogudusele, kus on 250 liiget.

15. mai 2010

Belgia

Lootus lootusetuses

Gilmara Muniz ja José Ramos de Oliveira

[Paluge see minavormis lugu mehel ja naisel ette kanda.]

Naine: Gilmara pani telefoni ära ja vaatas aknast välja. Gilmara ja tema poeg olid külas Brasiilias elaval perel ning telefonikõne oli tema mehelt Belgiast. Ta püüdis meenutada abikaasa sõnu, et mõista, mida ta ütles.

„Ma vajan su abi,“ olid mehe sõnad. „Ma tahan oma elu muuta ja hasartmängud maha jätta.“ Gilmara

oli seda varemgi kuulnud. Kui palju kordi oli mees lubanud hasartmängudega lõpu teha, kuid tema sõnad polnud muud kui pelgalt valed, murtud lubadused. Kuid ta rääkis midagi kirikus käimisest. Kui mees oli viimati kirikust huvitunud, olid selle liikmed püüdnud abielupaari vahele kiilu ajada.

Gilmara ohkas. Kui tema mehe sõnad oleksid ainult tõde. Kui ta ometi suudaks lõpetada hasartmängud ja joomise. Kui ta ainult *suudaks* muuta oma elu.

Mees: José on kõva töömees, kuid tänu hasartmängudele kaotas ta oma äri ja need ohustasid ta abielu. Kui ta kaotas äri, otsustas ta kolida Belgiasse, et uuesti alustada.

Naine: kuid halvad harjumused järgnesid mehele ja peagi tulvasid taas tuttavad valed. Gilmara istus sageli õhtul üksinda ja mõtles, kus on José ja kui palju raha ta sel õhtul kaotab. Vahel soovis ta, et saaks lihtsalt minema kõndida.

Gilmara oli vastu võtnud oma pere küllakutse, sest tal oli vaja puhkust oma abielustressist. Kui José helistas ja rääkis naisele, et ta uurib Piiblit ning käib kirikus, oli naine ettevaatlik. Ta polnud varem adventistidest kuulnud.

Mees: Gilmara läks Brüsselisse tagasi ja mõistis, et tema äraoleku ajal oli mehel olnud tõsiseid rahaprob-

leeme, kui firma ei tasunud töö eest, mida tema ja ta kaastöölised tegid. José pidi neile meestele oma taskust maksma. Vahel ei olnud mehel isegi midagi süüa. Tal polnud kedagi, kelle poole pöörduda abi saamiseks. Kui sõber Carlos kutsus teda kirikusse, võttis ta kutse vastu.

José oli üllatunud, kui sai teada, et kogudus käib koos laupäeva pealelõunal, aga kohe, kui ta kirikusse astus, tundis ta end vabalt. Inimesed tervitasid teda lahkelt ja kaasasid ta jumalateenistusse. „Ma tundsin armastust ja rahu,“ ütleb José. Ta tundis, nagu oleks tema südamele kivi langenud. Sel õhtupoolikul luges ta baaris istumise asemel Piiblit.

Ta jätkas kirikus käimist ja palus pastor Mariol tema koos Piiblit uurida. Mario korraldas piibliuurimise neljapäeval pärast tööd.

Naine: kui Gilmara tuli koju, rääkis José, et sõber Mario tuleb külla teed jooma. Ta ei tahtnud naist hirmutada, öeldes, et Mario tuleb Piiblitundi pidama.

Gilmara oli rõõmus, et José end paremini tundis. Ta kutsus veel sõpru külla. Tal polnud aimugi, et sellest teejoomisest saab piiblitund!

Mario oli meeldiv ja pärast tee joomist pööras ta jutu Jumalale ning Piiblile. Abielupaari sõbrad jäid Piiblit uurima. Ent järgmisel nädalal, kui Mario külla tuli, leidis Gilmara endale meeste vestluse ajaks köögis tegemist.

Ta kuulis pealt vestlusekatkeid ja need tundusid olevat huvitavad. Kui Mario lahkus, avastas naine laualt kaks Piibli õppetükki, ühe Joséle ja teise talle. Gilmara otsustas uurida ise järele, mis kogudusega on José end sidunud ning palus end sel nädalal kirikusse kaasa võtta.

Mees: José oli rõõmus, kui Gilmara temaga kirikusse tuli. Järgmisel nädalal võttis Gilmara osa ka piiblitunnist.

Paar nägi oma elus imesid, kui nad usaldasid Jumalat. Ühel reedel sai täis võla maksetähtaeg, kuid José ei olnud raha võla tasumiseks. Ta palus Jumalal hoolitseda võla eest ja samal päeval sai José piisavalt raha selle võla tasumiseks.

Naine: Gilmara ja José on ristitud Brüsseli portugali keelt kõnelevate usklike kogudusse. José ütleb: „Jumal on meid väga õnnistanud. Mu perekonnas on rahu. Nüüd on minu unistuseks jagada evangeeliumi oma sõpradele töö juures.“

Mees: Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab remontida Brüsselis suure hoone esimest korrust, et seal saaksid kaks immigrandide kogudust jumalateenistusi pidada. Nii saavad ka teised kogudused oma teenistusteks rohkem ruumi.

Aitäh annetuste eest, mis võimaldavad neil inimestel Belgias oma usust teistele kuulutada.

Misjoniteated

* Belgia pealinnas Brüsselis on tuhandeid välismaal sündinud elanikke. Mõned neist on seitsmenda päeva adventistid.

* Adventkogudus on rajanud kogudusi etniliste gruppide hulka, nende hulgas on hispaania, portugali, rumeenia, vene, aafrika prantsuse ja inglise keelt kõnelevad grupid. Praegu peavad need grupid üürima koosolekusaale või käima koos teiste koguduste kirikutes.

* Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda kirikud kahele võõrkeelt rääkivale kogudusele. Nii on võimalik kõigil kogudustel teenida Jumalat oma keelt kõnelevate inimeste hulgas. Adventmisjoni DVD-l on rohkem teavet koguduste kohta, keda meie annetustest toetatakse.

22. mai 2010
Belgia

Aeg Jumalale

Gilles Sitz

Gilles vajutas teleri puldil kanalinuppu ja kanal vahetus. Ta vajutas nuppu veel ja veel, kuni üks programm köitis tähelepanu. Ta ajas end sirgu, kui Saksa teadlane rääkis loomisest ja evolutsioonist, teemast, mis oli teda vaevanud. „Isa,“ hüüdis ta oma isa, „tule vaata seda.“

Gilles elab väikeses Euroopa riigis nimega Luxemburg. Ta kasvas üles ilmalikus kodus ega teadnud Jumalast suurt midagi. Kui õpetaja ütles, et maa ja kõik elus loodu on miljonite aastate pikkuse arengu tulemus, ei olnud Gillesil põhjust kahelda.

Kui Gilles oli 15-aastane, andis onupoeg talle Piibli ja veel ühe vaimuliku raamatu. Gilles pani raamatud riilulisse ja unustas need.

Kuid siis hakkas Gilles elu üle mõtisklema. Kust on ta pärit? Mis on tema elu eesmärk? Ta otsustas leida oma küsimustele vastused, aga ta ei teadnud, kust neid otsida.

Talle meenus onupoja antud Piibel ja ta hakkas seda lugema. Gilles ei olnud üldse valmis Piibli esimese salmi jaoks: „Alguses lõi Jumal taeva ja maa.“ „*Kuidas on see võimalik?*“ mõtles ta. Õpetajad olid rääkinud, et maailm arenes lõpmatult pika aja vältel. Mida enam Gilles luges, seda rohkem tekkis tal Jumala kohta küsimusi.

Ta luges Piiblit edasi. Vahel oli seda raske mõista, kuid huvi muutus järjest suuremaks.

Gilles esitas vanematele küsimusi Jumala ja Piibli kohta ning nemad soovitasid noormehel endal tõde otsida, uurides Piiblit, mitte kuulates kirikuid või inimesi.

Gilles käis paaris kirikus, kuid mitmed asjad, mida neis õpetati, tundusid tema jaoks valed. Nii otsis ta aina edasi.

Evolutsiooni teema vaevas Gillesi kõige enam. „*Kuidas saab Jumal olla Jumal, kui Ta ei loonud maailma?*“ mõtles Gilles. „*Ja kuidas saab olla kindel, millised õpetused on tõde ja millised inimeste välja*

mõeldud?“ Gilles palvetas, et Jumal näitaks tema küsimustele vastuseid.

Kui Gilles ühel päeva telekanaleid sirvis, leidis ta Saksa professori evolutsioonist ja loomisest rääkimas. Gilles pani puldi kõrval ja kuulas. Talle avaldas muljet, kuidas mees selgitas mõlemat käsitust teaduslikust ja Piibli perspektiivist. See oli loogiline. Gilles kutsus isa vaatama ja nad vestlesid sellest, mida professor oli rääkinud.

Gilles tahtis rohkem teada saada. Ta luges tundide viisi internetis loomise ja teiste Piibli teemade kohta. Gilles sai teada, et professor oli seitsmenda päeva adventkristlane. Gilles polnud varem adventistidest kuulnud, kuid ta otsis nende kirikut ja leidis ühe mõne kilomeetri kaugusel oma kodust.

Järgmisel hingamispäeval läks ta kirikusse. Liikmed tervitasid teda lahkelt ja võtsid ta piiblitundi. Gillesile avaldas muljet koguduse rangelt Piiblil põhinev usk. Ta tundis, et oli leidnud tõe, mida oli otsinud.

Kuid Gillesil oli ikka veel küsimusi. Ta leidis internetist kristliku jututoa ja kirjutas sinna mõned oma küsimustest. Üks adventnoormees vastas tema küsimustele ja isegi helistas talle Saksamaalt, et kontrollida, kas Gilles sai vastustest aru.

Peagi oli Gilles veendunud, et oli leidnud Jumala tõelise koguduse. Tema huvi Piibli vastu oli nii suur, et

hingamispäevakoolis paluti tal isegi juba enne ristimist õpetaja amet üle võtta. „Klassi õpetamine aitas mul paremini Piiblit mõista,“ ütleb Gilles.

Gilles kutsus oma vanemaid kirikuss ja isa on kirikus käinud. Nad ei jaga veel tema usulist seisukohta, kuid toetavad tema otsust saada kristlaseks.

„Jumal on vastanud mu küsimustele, nüüd püüan teada saada, milline on Tema plaan minu elus,“ ütleb Gilles. „Ma kavatsesin minna õppima inseneriteadust, kuid ma usun, et Jumal kutsub mind pastoriks valmistuma. Ma tean, et Jumal juhib mind selles, nagu Ta juhtis mind tõe juurde.“

Gilles leidis Jumala ja vastused küsimustele televisiooni ja interneti kaudu. Meie misjoniannetused toetavad selliseid misjonitegevusi üle kogu maailma. Me ei tea iial, kes on nende kanalite abil Kristuse juurde tulnud, kuid teame, et meie annetusi kasutatakse Jumalat otsivate inimeste leidmiseks. Vastused, mille Gilles sai, muutsid tema elu. Need vastused võivad muuta ka teiste elusid.

Misjoniteated

* Lufenburg on väike sisemaariik, mis asub Belgia lõunapiiril ja kus elab vähem kui pool miljonit inimest. Luxemburg on üks Euroopa väiksemaid iseseisvaid

riike. See on väiksem kui USA väikseim osariik Rhode Island.

* Umbes 94 protsenti Luxemburgi elanikest nimetavad end katoliiklasteks. Adventistidel on üks kogudus, mis asub pealinnas Luxembourgis. Suur osa selle koguduse liikmetest on Portugalist pärinevad immigrandid.

* Gillesi lugu on ka adventmisjoni DVD-l.

29. mai 2010
Portugal, Madeira

Saatana valede võrgus

Rui Costa

Rui elas oma vanavanematega Portugalis. Kui ta oli 7-aastane, surid vanavanemad. Rui tahtis teada, mis juhtub inimestega, kui nad surevad, aga tema onu, kelle juurde ta nüüd elama läks, ei osanud vastata.

Algas pikk vastuste otsimise teekond. Rui hakkas käima onu kodu lähedal asuvas pühapäevakoolis. Lootuses leida vastuseid vaimulikele küsimustele, kordas ta sageli pähe õpitud palveid, kuid Rui arust ei vähenanud see kuristiku tema ja Jumala vahel.

Rui ostis Piibli, lootuses, et see aitab tal mõista Jumalat. Aga kuna teda oli õpetatud, et tavaline inimene

ei saa Piiblist aru, pani ta raamatu riiulile aukohale ega lugenud seda.

Ühel päeval liigutas Rui Piiblit, et riiulilt tolmu pühkida. Piibel libises lahti 2. Moosese raamatu 20. peatüki kohalt. Rui märkas, et seal oli pealkiri „Kümme käsku“. Ta istus ja luges peatüki läbi. Ta oli kirikus kümme käsku pähe õppinud, kuid ta oli jahmunud avastusest, et Piibli käsud oli teistsugused.

Sel pühapäeval küsis Rui preestrilt, miks on Piibli käsud erinevad neist, mida ta kirikus oli õppinud. Preestri vastus valmistas talle pettumuse ja ta lõpetas kirikus käimise. Kuid tühjus jäi alles.

Rui oli masendunud, sest ei suutnud leida kirikust vastuseid vaimulikele küsimustele, seepärast otsustas ta vastuseid otsida surnutelt.

Ta hakkas käima koosviibimistel, kus kutsuti vaimu välja, ning peagi tundis ta vaimude ligiolekut. Üsna varsti oli ta vaimudemaaailmaga tihedalt seotud. Ta leidis ühe raamatu nõidusest ja hakkas seda uurima. Kuid mõned juhised olid nii kohutavad, et ta hävitas kõik vaimudega seotud kraami. Ta jättis alles ainult Piibli.

Rui hakkas taas otsima vastuseid Jumala kohta. Ta käis mitmes kirikus ja esitas palju küsimusi. Kuid antud vastused ajasid ta segadusse ja masendusse. Ta hakkas ise Piiblit lugema. Nii avastas ta viited hingamispäevale.

Rui teadis, et hingamispäeva on laupäev, sest portugali keeles tähistab mõlemat üks sõna. Kuid ta ei teadnud ühtki kirikut, kus oleks laupäeval jumalateenistusi peetud. Mõne nädala pärast kuulis Rui raadiosaadet, mille käigus pakkus kõneleja tasuta piiblikursust. Rui pani end kirja ja hakkas kohe õppima.

Peaaegu kohe leidis Rui vastused küsimustele, mis olid teda aastaid vaevanud. Kuid enne õpitu suhtes otsuse langetamist jäi õppimine pooleli. Rui kohtus ühe neiuga. Ta pani Piibli õppetükid kõrvale ja veetis aega oma armsamaga. Lõpuks paar abiellus. Viimaks ometi tundis Rui rahulolu.

Aga kui paar käis kirikus, tundis Rui südames taas vanu vastuolusid. Ta ei uskunud enam, et pühapäev on piibellik hingamispäev ja ta mõistis nüüd, et surnud magavad, mitte ei ela kuskil teises kohas. Need religioossed pinged häirisid pereelu, tekitasid rahutust ja vaidlust. Rui kartis, et kui ta järgib oma veendumusi, on abielu läbi.

Rui sai teada, et üks naise sugulane on seitsmenda päeva adventist ja et piiblikursuse korraldajaks olid olnud adventistid. Äkitselt olid vastused kõigil küsimustel, mis tal elu jooksul olid olnud. Kõik loksus oma kohale. Kuid siiski oli ta dilemma ees: mida ütleb naine, kui saab teada tema huvist selle kiriku vastu?

Rui hakkas vaatama adventtelekanaleid, kui naist kodus polnud. Kui naine läks mitmeks nädalaks oma vanematele külla, käis Rui adventkirikus. Ta leidis võimaliku kodu ja oli veendunud, et see on Jumala tahe.

Rui püüdis naisele rääkida, kuid naine ei võtnud Rui religioosset innukust tõsiselt, sest oli näinud teda võimalikult heitlemas kogu tutvuse aja. Kuid Rui teadis, et oli leidnud selle, mida otsis. Ta õppis edasi ja palus seejärel ristimist. „Nüüd on mul rahu,“ ütleb ta. „Ma ei ole enam Saatana valede võrgus, sest olen leidnud tõe.“

Rui tänab Jumalat, et adventkogudus hoolib inimestest nii palju, et pakkuda piiblikursust temataoliste, kes otsivad tõe Jeesuses ja vastuseid elu küsimustele. Teie misjoniannetused aitavad inimestel teha valikuid elu ja surma, valede ja tõe vahel. Aitäh.

Lühidalt

* Portugal asub Pürenee poolsaare läänerannikul Hispaania kõrval. Portugalis elab umbes 12 miljonit inimest. Riigikeel on portugali keel.

* Pealinnas Lissabonis, mis asub Portugali kagunurgas, elab peaaegu 2 miljonit inimest. Lissaboni rajamisaeg jääb XII sajandisse ning kaasaegsete kontorihoonete kõrval seisvad vanad kirikud ja muud olulised ehitised.

* Portugal on end sajandeid pidanud katoliiklikuks riigiks ning isegi praegu on rohkem kui 90 protsenti Portugali elanikest katoliiklased. Religioossed pühad on sageli väikelinnade tippsündmused. Umbes 1 protsent rahvastikust on protestandid.

5. juuni 2010
Portugal, Madeira

Puuduv lüli

Ruben Dias

See lugu ei ole minust, vaid sellest, mida Jumal teeb minu kaudu ja mida Ta võib teha igäühe kaudu, kes laseb Tal endas tegutseda.

Mulle on alati äri meeldinud. Kui ma olin 21-aastane, rajasin oma esimese firma, mis müüs koolidele arvuteid. Algusest peale oli minu partneriks Jumal ja Ta õnnistas mind väga.

Hiljem ostsin kiiresti areneva tarkvara õigused. Viie aastaga sai ühe töötajaga firmast 50 töötajaga ettevõtte, mis tõi hästi raha sisse. Ma andsin hulga raha misjonitööks, kuid tundsin tühjust. Aja jooksul mõistsin, et kui-

gi ma toetasin koguduse misjonitööd, et olnud ma isiklikult misjonitööga seotud. Arvasime mõlemad naisega, et peaksime olema osa Jumala tööst inimkonna heaks.

Meie äri väärtus aina kasvas, kuid ma tundsin, et Jumal juhib mind suurimat firmat ära müüma. Jätsin müügi Jumala kätte ning firma sai müüdü kiiresti ja palju parema hinnaga, kui olin lootnud.

Ma teadsin, et Jumal ei soovi mu raha, ning ma hakkasin mõistma, et Jumal tahab hoopis mu aega. Misjonitöö ei ole see, mida teeme hingamispäeval. See on täiskohaga töö. Ma soovisin olla isiklikult misjonitööga seotud. Nii palvetasin, et Jumal näitaks mulle oma tahet.

Ühel päeval vestlesin kaaskristlasest ärimehega ja kurtsin talle oma muret, kuidas olla isiklikult misjonitööga seotud. Mul oli ükskõik, mis projekt see võiks olla, tahtsin lihtsalt olla Jumala tööriistaks. Küsisin, kas tal pole ühtki mõtet. Ta ütles, et mõtleb selle peale.

Just siis helises tema telefon ja ta läks eemale rääkima. Kui ta tagasi tuli, ütles ta, et kõne oli koguduse juhilt, kes rääkis projektist ühes riigis, mis ei ole evangeliumitööle avatud.

Kui ta mulle projektist rääkis, mõistsin, et Jumal vastas mu palvele. Projekt oli riigis, millega olin tuttav. Ma oskasin keelt ja tundsin selle riigi kultuuri ning ärimehena sain aidata kogudusejuhtidel projekti teostada.

Ma teadsin, et võin sõita sinna riiki, kuhu paljusid teisi sisse ei lasta.

Kohtusin piirkonna koguduse juhtidega ning me koostasime plaani 1000 piiblitöölise koolitamiseks ja varustamiseks kodumaal evangeeliumitöö tegemise tarvis. Kuigi evangelism on selles riigis teoreetiliselt ebaseaduslik, avas Jumal ukсед.

Kui kohale jõudsime, arvasin, et tuhandest kirja pandud inimesest mõned ei tule. Kuid kokku tuli 1300 inimest! Nad teadsid, et kõigile ei jagu materjale, kuid nad tahtsid ikkagi tulla ja õppida. See oli hämmastav koguduseliikmete seltskond!

Me ei saanud evangelistide jaoks riiki tuua õppematerjale ega DVD-mängijaid, seega pidime need riigis sees valmistama ja ostma. Igal inimesel on lubatud osta ainult üks DVD-mängija ning me pidime tagama, et kõik ei ostaks DVD-mängijaid ühe korraga või samast kohast. Me ostsime mustalt turult paberit ja printimisvahendeid, et trükkida vabatahtlikele antava DVD-ga kaasas käivat teksti. Kõike seda tuli teha salaja ja me ei saa rääkida, kuidas Jumal kõike võimaldas, kuid Ta tegi seda.

Me õpetasime liikmeid ja andsime neile vahendeid ning saatsime nad tagasi koju tööle. Praegu töötab neist sada täiskohaga nagu maailmamisjonipioneerid. Nad õpetavad, ristivad ja rajavad uusi kogudusi. Nad on

salaja kolinud riigi neisse piirkondadesse, kus ei ole kogudusi. Seal räägivad nad oma uutele naabritele Jumala armastusest ja rajavad uusi kogudusi.

Programmi esimese kuue kuuga on selle riigi usklikud uurinud Piiblit tuhandete huvitatutega. Ristitud on üle 650 inimese ja rajatud on kuus uut kogudust. Ja see on alles algus!

Ma olen hämmastunud, mida teeb Jumal minu, mu pere ja teiste kaudu, kes on pühendunud Jumala teenimisele. Me oleme Jumala tööriistad, Tema majapidajad. Ta kasutab meid oma töö edendamiseks kohas, kus poleks iial võinud seda võimalikuks pidada.

Kõik usklikud on Jumala majapidajad ning Tema õnnistab meid, kui anname oma elu ja vahendid Tema kätte.

Misjoniteated

* Umbes 90 protsenti Portugali elanikest peab end katoliiklasteks. Riigis elab umbes 9300 adventisti. See teeb umbes ühe adventisti iga 1100 elaniku kohta.

* Märkimisväärselt palju portugallasi on läinud elama teistesse Euroopa Liidu maadesse, nende hulgas ka paljud adventistid. Nad tunnistavad usust uutele sõpradele oma uuel kodumaal ning moodustavad tugeva koguduse seal, kus varem oli vähe liikmeid.

12. juuni 2010
Portugal, Madeira

Minu ema palved

Sandra Sousa

[Paluge see minavormis lugu emal ja tütrele ette kanda.]

Sofia (tütar): minu perekond elab Madeira saarel, mis on Portugali osa. Ma kasvasin üles adventkodus, kus usuti palve jõudu. Kui ma olin 8-aastane, jäin kõrvapõletikku. Käisime mitme arsti juures ning proovisime erinevaid ravimeid ja ravimeetodeid, kuid põletik ei kadunud. Mu kõrv valutab kohutavalt ja aja jooksul kaotas sellest kõrvast kuulmise.

Sandra: meie pere palvetas Sofia kõrvapõletiku pärast, aga kui Jumal ei vastanud, hakkas mu usk kõi-

kuma. Tundus, nagu ei kuuleks Jumal mu palveid. Kuid Sofia julgustas mind edasi palvetama. Ta tundis, et Jumal vastab kindlasti ema palvetele. Mina ei olnud nii kindel. Mulle tundus, et Jumal ei vasta mu palvele. Ma küsisin endalt: „Mida saaksin ma veel teha?“

Sofia: umbes sel ajal käisime evangeelsetel koosolekutel. Pastor rääkis, et ka tema tütre oli olnud kõrvapõletik. Ta ütles, et tema naine paastus ja palvetas kaks nädalat ning tütar sai terveks. Ma ei teadnud, kas paastumine koos palvetamisega aitaks ka minu puhul.

Kui koosolek lõppes, palusin pastorit, kas mina saaksin terveks, kui mu ema paastuks ja palvetaks usus. Pastor ütles, et me peame uskuma Jumalat ja Tema korraldab kõik asjad meie heaks.

Sandra: Sofia viipas mind enda ja pastori juurde. Ma ei unusta iial tema sõnu: „Ema, kui sa palvetad piisava usuga, siis teeb Jumal mind terveks!“ Ma naeratasin, kuid ma polnud kindel, kas mul on nii palju usku, et Jumal teda tervistaks.

Sofia: ma teadsin, et Jumal tervistab mind palve ja usu kaudu ning ma hakkas jälle haigest kõrvast kuulma. Pastor andis meile kaardi, millel oli kiri: „Palvetage julgesti!“ Panin kaardi oma voodi peatsisse ja lugesin seda iga päev. Julgustasin ema palvetama.

Sandra: Sofia tuletas mulle iga päev meelde palve-

tada usus, et Jumal teeb ta terveks. Alguses oli mul usuga raskusi, aga kui ma palvetasin, võttis Jumal mu kahtlused ära. Viimaks võisin öelda Jumalale, et usun Tema tervistavat väge. Sofia oli olnud õigus. Mul oli vaja rohkem usku. Ma tunnistasin oma uskmatust ja palusin Jumalalt andestust. Kui ma palvetasin „Sündigu sinu tahe“, siis ma mõtlesin seda tõsisel. Kui ma sel õhtul Sofia kõrva vaatasin, olid põletiku nähtavad ilmingud kadunud.

Sofia: järgmisel hommikul käskis ema mul vati kõrvast välja võtta. Ma tegin seda ja ma kuulsin jälle! Ma teadsin, et Jumal oli mind terveks teinud. Ema, isa ja mina tänasime Jumalat selle ime eest.

Sandra: ma õppisin, et Saatan soovib Jeesuse järelkäijaid araks muuta. Ta tahab, et loobuksime usust. Mul on ikka vaimulikud tõusud ja mõõnad, röömsad ja kurvad ajad, kuid ma tean, et Jumal kuuleb mu palveid ning vastab neile.

Sofia: pärast terveksaamist on mu usk korduvalt proovile pandud. Kui ajad on rasked, püüan mõelda sellele, kuidas Jumal mu kõrva terveks tegi.

Hiljuti tahtsin minna ülikooli meditsiini õppima, kuid ma ei saanud sisse. Testitulemused oli head, kuid mitte nii head, et meditsiini õppida. Ma olin pahane ja mõtlesin, et Jumal ei hooli minust enam. Ma tülitsesin Tema-

ga ja küsisin: „Miks sa mulle seda tegid? Tundsin, et mu usk on nõrk ja ma olen liiga väärtusetu, et minna oma probleemidega Jumala juurde. Aga kui ma palvetasin ja Piiblit lugesin, näitas Jumal, et väärtusetuse tunded sisendab Saatan, et ma kaotaksin usu Jumalasse.

Olen õppinud, et koguduse toimetused ja teistele Jumalast rääkimine aitavad hoida usu tugevana. Ükskõik mida ma teen, ma ei saa iial olla Jumala armastust väärt. Jumala armastus on tingimusteta.

Sandra: Jeesus ütles, et me peame olema usus nagu väikesed lapsed. Sofia lapselik usk aitas mul luua tugevama suhte Jumalaga ja omandada sellise usu, mida ma polnud varem kogenud.

Usk aitab meil jõuda teiste inimesteni ja rääkida Jumala armastusest neile, kes Teda veel ei tunne. Ka meie misjoniannetustel on sama eesmärk. Aitäh, et annetate usus, nii et inimesed Madeiral ja kogu maailmas saaksid leida usu Jumalasse.

Lühidalt

* Madeira on suurim saar Atlandi ookeanis Lissabonist kagusse ja Põhja-Aafrikas asuvast Marokost läände jäävas saarestikus. Saarerühmas on umbes 244 000 elanikku, kellest suurem osa elab pealinnas Funchalis, mis ümbritseb peasaare ainust laevatatavat

sadamat.

* Umbes 600 aastat tagasi avastasid portugallased Madeira ja see on tänini Portugali osa. Riigikeel on portugali keel.

* Madeira peamine sissetulekuallikas on turism.

19. juuni 2010
Portugal, Madeira

Oluline töö

Natércia Ferreira

Natércia seisis esimesel koolipäeval klassis ja tervitas sisseastuvaid lapsi. Ta palvetas, et suudaks nende elus midagi olulist korda saata.

Natércia on Madeira saarel adventalgkooli õpetaja. Tema ülesanne on nendest esimese klassi väänikutest teha nelja aastaga Jumala riigi kodanikud.

Kuid tema 19 väikest õpilast käisid talle peaaegu üle jõu. Mõnel olid õpipuuded ja erivajadused; teised olid hüperaktiivsed või käitumisprobleemidega. Veel mõnel olid tõsised pereprobleemid, mida nad klassis välja elasid. „*Millesse ma olen end mässinud?*“ mõtles ta. „*Kuidas ma neid lapsi üldse õpetan, kui nad ei oska istuda ja kuulata?*“

Enamik õpilasi oli pärit mitteadventkodudest. Keegi neist ei olnud läbinud eelkooli- või lasteaiaprogrammi, mille käigus õpetatakse lastele elementaarset viisakust ja koostöövõimet, mida on lastel enne meeskonnana töötamist vaja. Kuid see teadmine ei teinud Natércia igapäevast võitlust kergemaks. Päris mitu korda istus ta pisarates direktori kabinetis. „Ma arvasin, et olen hea õpetaja,“ ütles Natércia. „Aga nad ei kuula mind ega taha õppida!“ Direktor kinnitas talle, et ta on hea õpetaja. Nad palvetasid sageli koos õpilaste pärast. Natércia palvetas palju kord päevas oma väikeste õpilaste eest.

Kuna lastel ei olnud kodust vaimulikku tausta, hakkas Natércia piiblitundidega algusest peale. Ta püüdis muuta piiblitund laste jaoks elavaks ja nägi vaeva, et aidata neil mõista, et Jeesus armastab neid ja soovib olla nende eriline sõber. Ta selgitas, et Jeesus kuuleb nende palveid ja hoolib sellest, mis nendega toimub.

Tasapisi hakkasid lapsed muutuma. Nad õppisid tülitsemise asemel koostööd tegema. Nad hakkasid hindama sõprust, armastust, kannatlikkust ja abivalmidust. Nad õppisid kohtlema üksteist sellise lahkusega, nagu on Jeesusel.

Natércia palvetas jätkuvalt iga päev laste eest. Ta hakkas nägema märke sellest, et lapsed kuulavad ning omandavad olulisi lahkuse, usu ja armastuse õppetunde. Ta õpetas neid üksteise eest palvetama ja üksteist julgustama Jeesuse moodi käituma. Nad hakkasid koostötama ning üksteist tunnis ja mängimisel kaitsma.

Kuid Natércia oli mures, mis juhtub siis, kui tema õpilased peavad pärast neljandat klassi minema teise kooli. Kas neil on siis meeles see, mida ta neile õpetada püüdis? Jõuludeks kinkis ta igale lapsele Piibli. Hiljem rääkis üks poiss, et Piibel oli parim kingitus, mida ta iial oli saanud. „See aitab mul elu muuta,“ ütles ta innukalt.

Natércia tunnistab, et vahel, kui lapsed käitusid halvasti või keeldusid kuulamast, mõtles ta, kas nad üldse kunagi midagi õpivad. „Kuid nüüd ma näen, kui palju on nad arenenud ja õppinud,“ ütleb ta. „Isegi kõige raskem laps on muutunud, õpipuuetega lapsed on õppinud ja hüperaktiivsed rahunenud. Ning teistsuguste laste üle naermise asemel kaitsevad ja julgustavad nad

üksteist.“

Teades, et koolis puutuvad lapsed kokku arenemisõpetusega, püüdis Natércia süstida neisse teadmisi Jumalast ja usku Jeesusesse. „Ma soovin, et nad oskaksid otsida Piiblist vastuseid küsimustele, mis edaspidi esile kerkivad,“ ütleb ta. Mitmed lapsed on talle öelnud: „Me ei unusta iial, mida me siin õppisime. Me ei unusta kunagi oma Piibleid.“

Tunnid, mida Natércia ja tema kaasõpetajad adventkoolis annavad, ulatuvad väljapoole klassiruumi. „Vanemad räägivad, et nende lapsed keelduvad palveta söömast või piibliloota uinumast,“ ütleb ta. „Teadmine, et need lapsed on võtnud meie väiksest koolist saadu ja rakendanud selle oma kodus ellu, muudab töö väärtuslikuks.“

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab laiendada ja moderniseerida kooli, et see vastaks riiklikele normidele. Meie annetus võimaldab veelgi enamatel lastel teada saada, kes on Jumal ja et Tema soovib olla osa nende elust. See kool on adventkoguduse peamine misjonitöövahend Madeira pealinnas. Annetagem heldelt, et lapsed võiksid omandada õppetunde, mis kestavad kogu elu.

Misjoniteated

* Kuigi Madeira koguduse moodustavad 600 seitsmenda päeva adventisti, on paljud jätnud kodumaa ja läinud tööd otsima. Saartele on jäänud umbes 300 adventisti.

* Adventkogudusel on pealinnas Funchalis algkool. Kooli õpilaskond koosneb umbes 90 protsendi ulatuses mitteadventistidest ning seetõttu on tegemist tõelise misjonikooliga. Hoolimata ülerahvastatusest panevad vanemad hea meelega oma lapsed sellesse kooli, mis on tuntud oma tugeva akadeemilise ja sotsiaalse hariduse poolest.

* Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamis-päeva annetustest aitab seda kooli remontida ja laiendada, et see vastaks riiklikele normidele ning koguduse mõju saarel suureneks.

26. juuni 2010

Kolmeteistkümnenenda hingamispäeva programm

Keeruline paik

Osatäitjad: jutustaja ja kolm reporterit (või vaheldumisi kaks ettekandjat). *[Valige osatäitjad, kes harjutavad ja suudavad oma osa selgelt esitada. Kuigi nad ei pea osi pähe õppima, peaksid nad olema ma-*

terjaliga nii tuttavad, et suudavad selle kindlalt ette kanda.]

Esimene kõneleja: vahel on raske rääkida Euroopast kui misjonipõllust. Aga kuna siin on umbes üks adventist iga 3400 elaniku kohta, siis on see näitajate poolest kahtlemata misjonipõld ning mitmes mõttes keeruline paik inimeste Kristuse juurde juhtimiseks!

Euro-Aafrika Divisjon seisab oma territooriumil misjonitöö tegemisel silmitsi tohutute ülesannetega. Divisjoni kuuluvad kaasaegsed, jõukad ja ilmalikud riigid nagu Belgia ja Õveits, samuti endise kommunistliku bloki riigid, mis alles püüavad rahvuslikku identiteeti leida. Ning mitmed divisjoni riigid on mittekristlikud ja asuvad 10-40 aknas, kus on keeruline ja sageli ohtlik usust rääkida.

Sel kvartalil oleme tähelepanu koondanud kolmele Euroopa riigile – Belgiale, Bulgaariale ja Portugalile. Meie esimene lugu on Belgiast. [kõneleja nimi] räägib meile veidi ülesannetest ja võimalustest, mis on adventistidel selles riigis.

Teine kõneleja: Belgia on üks Euroopa väiksemaid riike. Kuna see on surutud Prantsusmaa, Saksamaa ja Hollandi vahele, siis on neil tugev mõju Belgia kultuurile. Riik on äärmiselt industrialiseeritud ning 97 protsenti elanikkonnast elab või töötab linnades.

Belgia meelitab ligi palju immigrante, kellest suur osa on asunud elama pealinna Brüsselisse.

Umbes 80 protsenti elanikest nimetavad oma religiooniks katoliiklust, kuigi iga nädal käib kirikus suhteliselt vähe belglasi.

Adventkoguduse Belgia-Luxemburgi liidus on alla 2000 liikme. See teeb ühe uskliku iga 5700 elaniku kohta. Märkimisväärne osa Belgia adventistidest on immigrandid, kes elavad Brüsselis ja selle läheduses. See osa adventkogudusest kasvab kõige kiiremini. Neil pole oma kirikuid ja nad peavad üürima saale või pidama jumalateenistusi teiste kogudustega samades ruumides. Kuid saalide üürimine on kallis ja lihtsalt pole piisavalt adventkirikuid, et mahutada järjest uusi kasvava arvukusega kogudusi.

Hiljuti ostis Belgia kogudus Brüsseli südalinnas ühe hoone esimese korruse ja jagas selle pooleks, et moodustada palvelad kahele suurimale immigrantide kogudusele. Koguduseliikmed teevad suuremad tööd ise, et hoida kulud madalal ja lõpetada töö kiiresti, nii et nad saaksid kolida oma uutesse kodukirikutesse.

Osa tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab lõpetada need kaks uut Jumala teenimise keskust Brüsselis ja toetab Kristusele hingede võitmise tööd Belgias.

Esimene kõneleja: teine riik, millele täna tähelepanu pöörame, on Bulgaaria. [kõneleja nimi] räägib meile selle riigi ülesannete ja võimaluste tagamaadest.

Kolmas kõneleja: Bulgaaria kogudus oli kommunistliku valitsuse ajal mitme põlvkonna jooksul raskustes. Bulgaaria domineeriv religioon on õigeusk, kuid adventkogudus kasvab. Bulgaaria koguduses on pea-aegu 7600 liiget, mis teeb seal ühe adventisti iga 1000 elaniku kohta.

Kõige kiiremini kasvav adventkoguduse osa Bulgaarias on romide hulgas. Need inimesed, keda kutsutakse ka mustlasteks, on säilitanud tihedalt seotud kogukonnad kogu Euroopas. Kuigi nad ei taha muutuda, kuulavad kõik, kui üks suguvõsa või grupp leiab midagi väärtuslikku.

Ühes 70 000 elanikuga linnas ristiti esimesed romid umbes 15 aastat tagasi. Praegu on linnas üle 1000 romidest adventisti. See teeb ühe adventisti iga 11 romi kohta.

Kus iganes on suutnud adventkogudus romide hulgas kanda kinnitada, on usklige grupid kasvama hakanud. Kuid jumalateenistuste jaoks on vähe hooneid ning Bulgaaria adventkogudus ei suuda neid aidata.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäe-

va annetustest aitab muretseda lihtsa palvela romide kogudusele Loode-Bulgaarias. Annetage heldelt, et aidata neil vendadel ja õdedel jõuda evangeeliumikuulutusega oma perekondade ning sõpradeni.

Esimene kõneleja: see on tore ettevõtmine. Aitäh selle loo eest.

Meie viimane lugu tuleb väikeselt Madeira saarelt, mis kuulub Portugalile. [kõneleja nimi] jutustab meile Madeirast.

Neljas kõneleja: Madeira on väike saar umbes 600 km läänes Põhja-Aafrika rannikul asuvast Marokost. Peasaar on nagu merest välja turritav kalju. Selle liigendatud mäGINE maastik moodustab ainulaadselt kauni koha.

Pealinn Funchal asub saare ainsa laevatatava sadama ümber. Madeirat nimetavad oma koduks umbes 250 000 inimest ning peaaegu kõik elanikud on katooliklased. Adventkogudusel on umbes 600 liiget. Kuid paljud liikmed on tööd otsides või õppima sõites saarelt lahkunud. Saarele on jäänud umbes 300 aktiivset adventisti.

Saarel on üks organiseeritud kogudus ja mõned väiksed kogudusegrupid eraldatud piirkondades. Kuid madeiralased teavad adventkogudust, sest Madeira adventalgkool asub pealinna südames. Suurem osa koolis käivatest lastest on pärit mitteadventkodudest, see-

ga on kool misjoniprojekt. Lapsed on kooli astumise nimekirjas järjekorras, sest koolil on kitsastest ja aegunud hoonetest hoolimata hea maine.

Selleks et täita riiklike norme ja mahutada kõiki õppida soovijaid, tuleb kooli uuendada ning selle hooned laiendada. Laienduse alla käivad ka uued dužiruumid ja kohvik. Osa selle kvartali kolmeteistkümnest hingamispäeva annetustest aitab laiendada ja remontida seda kooli, mis on Atlandi ookeani saarel nagu valgusmäe otsas.

Esimene kõneleja: meil on kolm olulist ülesannet kolmes üsnagi erinevas Euro-Aafrika Divisjoni piirkonnas. Kahtlemata kasutatakse meie tänast annetust töö edendamiseks ja neis piirkondades elavate inimeste elude muutmiseks. Ühendame käed meie koguduseperega Euroopas ja aitame neil laiendada evangeeliumivõrgustikku, et püüda Päästjale suur hingede saak.

[Annetus]

Teadmiseks annetajatele

Nii täiskasvanutele kui ka lastele meeldib kuulda Jumala armastusest raadio ja teleaadete kaudu. Palju selliseid saateid toodetakse uues adventmeediakeskuses Darmstadtis Saksamaal, mis ehitati kolm aastat tagasi kolmeteistkümnenäda hingamispäeva annetuste toel. Aitäh annetuste eest, mis võimaldavad veel paljudel kuulda Jumala armastusest.

Ärge unustage, et koguduse töö ülemaailmne edenedamine sõltume meie iganädalastest hingamispäevakooli annetustest.

Järgmised kolmeteistkümnenäda hingamispäeva projektid

Järgmisel kvartalil on tähelepanu keskmes Trans-Euroopa Divisjon. Konkreetseid projektid on

- * rahvusvaheline kirik Kopenhaagenis Taanis

- * kirik aktiivse koguduse jaoks Helsingi lähedal Soomes

- * Poola Uniooni laagrikoha renoveerimine Zatonies Poolas

- * laste projekt: Piiblid Pakistani, Iisraeli ja Sudaani lastele

2010. aasta neljandal kvartalil pöörame tähelepanu Kesk-Aafrika Läänedivisjonile.

